

Arrest

nr. 233 891 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voert verzoeker een vrees aan voor de taliban omwille van zijn werk als chauffeur van een ngo. Dit verzoek wordt geweigerd bij 's Raads arrest nr. 197 690 van 10 januari 2018 omdat de door hem aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn en omdat, daargelaten de huidige situatie in zijn oorspronkelijke regio van herkomst, verzoeker over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In het kader van zijn volgend verzoek gaf verzoeker aan dat hij, bovenop de problemen die hij eerder aanhaalde, een homoseksuele man is die in deze hoedanigheid voor zijn leven moet vrezen in Pakistan. Dit volgend verzoek wordt geweigerd door de Raad nr. X van 19 december 2018 omdat hij geen elementen aanbracht die zijn geloofwaardigheid vermogen te herstellen, omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid, en omdat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming enkel nog verwijst naar zijn homoseksuele geaardheid en relatie.

Ter ondersteuning van zijn tweede volgend verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: een originele geboorteakte, een originele scheidingsakte en een brief van zijn partner.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede volgend verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker zich aangaande zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, louter beperkt tot bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Het louter volharden in zijn in het verleden ongeloofwaardig bevonden homoseksuele geaardheid, vermag echter geen ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarnaast wordt tevens terecht opgemerkt dat het met geen woord reppen over zijn initiële vluchtmotieven, verzoekers geloofwaardigheid verder ondermijnt. Ook in zijn verzoekschrift gaat verzoeker niet langer in op de problemen die hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft aangehaald, met name zijn vrees voor de taliban omwille van zijn werk als chauffeur van een ngo.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij een gelegaliseerde versie van zijn geboorteakte als van de scheidingsakte heeft neergelegd en hekelt dat het CGVS niet onderzocht heeft of deze legalisatie de geloofwaardigheid van de documenten in kwestie in ere kan herstellen. Hij citeert hierbij de toelichting bij 'legalisatie van documenten' zoals weergegeven op de website van FOD Buitenlandse Zaken en verwijst tevens naar artikel 34 van het Consulair Wetboek waarin ondermeer bepaald wordt dat elke Belgische overheid waaraan het document wordt voorgelegd een onderzoek kan vragen naar de echtheid, conformiteit aan de lokale wetgeving of inhoudelijke authenticiteit van het document. Dient benadrukt dat de legalisatie van de desbetreffende documenten uitdrukkelijk stellen dat een dergelijke legalisatie geenszins de authenticiteit van de inhoud van de documenten kan garanderen. Het loutere feit dat verzoekers geboorteakte en scheidingsakte gelegaliseerd zijn, wijzigt derhalve niets aan de in het verleden aangaande inhoudelijke beoordelingen. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat er trouwens geen enkele rechtsregel bestaat die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het vragen om een onderzoek naar ondermeer de echtheid van het documenten.

Waar verzoeker voorts meent dat de commissaris-generaal zichzelf tegenspreekt waar hij enerzijds stelt geen geloof te hechten aan zijn homoseksualiteit en hij anderzijds inzake de neergelegde brief van S.M. verwijst naar "uw partner" wat volgens verzoeker zijn homoseksuele relatie bevestigt, komt hij niet verder dan het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waarmee hij echter de desbetreffende vaststellingen niet vermag te weerleggen of te ontkrachten.

4.2. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 december 2019, voert verzoekende partij aan dat de documenten die zij bij het vorig verzoek om internationale bescherming indiende niet werden aangenomen omdat het CGVS van oordeel was dat er geen garantie was op het vlak van de authenticiteit. Verzoekende partij benadrukt dat deze documenten thans werden gelegaliseerd en derhalve authentiek zijn en mee genomen moeten worden in de beoordeling van haar vrees.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 23 december 2019 opgenomen grond.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werden de documenten waarvan verzoekende partij heden een legalisatie voorlegt, wel degelijk inhoudelijk beoordeeld. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming stelde de commissaris-generaal, zoals bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 197 690 van 10 januari 2018, het volgende vast met betrekking tot de geboorteakte:

“Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen uw beweerde verblijf in de regio allerm minst staven. Zo is het opvallend dat uw documenten telkens enerzijds uit de beginjaren 2000 dateren (domicile certificate (2001), school certificate (2003), identiteitskaart (2004), paspoort (2005)), terwijl alle overige documenten dateren van vlak voor of, gezien uw tegenstrijdige verklaringen, vlak na uw vertrek (huwelijksakte, police clearance, geboorteakte (4-8/2015)). Het is bevreemdend dat u zou beweren reeds in mei 2007 te zijn gehuwd, maar u slechts een document hiervan zou bezitten sedert 2015 (CGVS3, p. 8). Bij de DVZ had u het overigens nog over eind 2015 (Verklaring DVZ, p. 5). Ook van uw kinderen, die volgens u de afgelopen jaren geboren werden in de regio, legde u geen enkel officieel document neer. Opmerkelijk genoeg legde u wel uw eigen geboorteakte neer die u dan weer pas recent

had laten opstellen. Op zo'n geboorteakte staat overigens geen foto, waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat deze u ook toebehoort. Bovendien zegt een dergelijke document niets over uw (eerdere) verblijfsplaatsen. Documenten van uw kroost bleken in ieder geval dan weer niet nodig (CGVS3, p. 8). De vaccinatiekaarten van uw kinderen zijn slechts kopieën en hebben derhalve reeds een geringe bewijswaarde. U legde hoe dan ook geen enkel document neer waaruit uw familieband met deze kinderen dan wel zou moeten blijken. Wat er ook van zij, de vaccinatiekaarten zeggen niets over uw eigen verblijf doorheen de afgelopen jaren. De overige documenten, werden allen in dezelfde periode aangevraagd, kort voor (of vlak na) uw vertrek en wijzen geenszins op een langdurig verblijf in de regio, daar deze slechts een momentopname omvatten. Bovendien gaf u zelf aan dat deze werden opgesteld met het oog op een asielaanvraag, hetgeen wijst op een zeker gesolliciteerd karakter (CGVS1, p. 18). U werd gevraagd naar foto's van uzelf in Pakistan, waarop u vreemd genoeg aangaf dat u foto's had, maar deze allen zeer oud zouden zijn. Recente foto's had u niet (CGVS3, p. 9). Dat u dan wel een recente foto van uw beweerde gezin zou neerleggen, is bevreemdend."

In het kader van haar vorig, tweede verzoek om internationale bescherming, motiveerde de commissaris-generaal met betrekking tot de door verzoekende partij voorgelegde scheidingsakte, bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 214 337 van 19 december 2018, als volgt:

"Zo blijkt dat u een scheidingsakte neerlegt die ernstige tekenen van fraude vertoont. Immers ze is gedateerd op 21 oktober 2016 door de "Political Agent van Kurram" terwijl de tekst vermeldt dat Kurram Agency deel uitmaakt van KPK Province. Echter Kurram maakte op dat ogenblik deel uit van FATA (Federally Administered Tribal Areas), terwijl KPK (Khyber-Pakhtunkhwa) een andere Agency is (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Nu werd in mei 2018 wel een wet werd aangenomen waarmee in de komende twee jaar FATA in KPK zal integreren, maar deze wijziging vond dus pas ruim anderhalf jaar plaats na de vermeende datering van het stuk dat u neerlegt (zijnde oktober 2016). Het lijkt er dan ook heel sterk op dat dit een vals stuk is dat op onhandige manier werd geantidateerd. Daarnaast is het volkomen ongebruikelijk dat dergelijke stukken (waarvan u verklaart dat het een origineel betreft) in FATA (tribaal gebied) in het Engels zouden worden opgemaakt (p. 3), en al zeker in dergelijk knullig Engels ("I declare... that due to domestic problems and divergency poligamy etc. I have divorced..."). Gevraagd naar wat deze zinsnede precies betekent en waarom de tekst zo werd opgesteld (p. 16), geeft u aan dat u het online heeft aangevraagd en dat de persoon die de tekst schreef niet hoog is opgeleid. Bovendien klopt de tekst inhoudelijk niet, immers u geeft zelf aan dat er geen sprake is van polygamie, maar ook dit bezwaar wuift u weg als zijnde de schuld van de gebrekkige kwaliteiten van de auteur. Gezien het grote belang van dit stuk is uw uitleg die fouten erin vergoelijkt volkomen ontoereikend. Aanvullend blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier dat de tekst vormelijk niet deugt. Zo moet een scheidingsakte melding maken van de trouwdatum, van een reconciliatiepoging en van de datum waarop de scheiding effectief geldig is, maar geen van deze elementen is hierin terug te vinden. Er is ook geen enkele verwijzing naar enige betrokkenheid van uw (voormalige?) echtgenote. Geconfronteerd met enkele van deze vragen geeft u aan dat het niet echt een issue is, de akte zou immers naar Pakistan zijn gestuurd voor legalisatie. Echter een maand na het gehoor heeft het CGVS nog steeds niets hierover vernomen. Hoe dan ook kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de authenticiteit van dit stuk. Integendeel, het getuigt van een manifest bedrog. Dat de bedenkingen van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud u geenszins konden verontrusten roept ook al vragen op. U heeft er het CGVS met dit document niet van kunnen overtuigen dat u gescheiden bent, en al helemaal niet dat u zou zijn gescheiden omwille van homoseksualiteit."

De legalisatie van voormelde documenten, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat een dergelijke legalisatie geenszins de authenticiteit van de inhoud van de documenten kan garanderen, vermog aan voorgaande beoordelingen geen afbreuk te doen. Legalisatie gaat immers over de vorm van het document, maar bevestigt niet dat de inhoud ervan correct is.

Bijgevolg blijft de bewijswaarde van de geboorteakte en scheidingsakte bijzonder relatief. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan deze documenten op zich niet om het vluchtrelaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. *In casu* is echter in het kader van verzoekende partij haar vorige verzoeken gebleken dat haar verklaringen allerminst overtuigen.

Zo legde verzoekende partij incoherente verklaringen af met betrekking tot haar laatste verblijfsplaatsen voor haar vertrek in Pakistan, strookten haar beweringen blijkens de informatie van het CGVS niet met de realiteit, en bleek verzoekende partij bijzonder weinig op de hoogte te zijn van enkele recente ingrijpende gebeurtenissen in de regio, allen elementen dat deed vermoeden dat verzoekende partij al

even haar regio van herkomst heeft verlaten en elders, eventueel in Hangu, heeft gewoond en gewerkt. Tegelijk werd vastgesteld dat verzoekende partij aangaande de door haar voorgehouden vrees wegens haar voorgehouden lidmaatschap van een niet-gouvernementele organisatie (hierna verkort NGO) SRO, in gebreke bleef duidelijke verklaringen af te leggen. Zo stipte verweerder in het kader van haar eerste verzoek aan dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij voor die NGO heeft gewerkt nu zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de naam van de NGO; verzoekende partij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze “*Security Reformer Organisation*” heette, en bij het CGVS dat het om de “*Society Reformer Organisation*” ging.

Wat betreft haar voorgehouden homoseksuele geaardheid kon verzoekende partij hierover niet op een omstandige, gedetailleerde en coherente wijze verhalen en legde zij vage, ontwijkende en stereotiepe verklaringen af op het vlak van de persoonlijke identificatie met een seksuele geaardheid, de ervaringen tijdens de kinderjaren, de bewustwording en de expressie van deze geaardheid, het “niet-overeenstemmen” met de voorschriften van de cultuur/maatschappij/familie, de liefdesrelaties en seksuele relaties, de ervaringen binnen de homoseksuele gemeenschap en de invloed van de religie.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze vast dat verzoekende partij zich aangaande haar voorgehouden homoseksuele geaardheid, louter beperkt tot bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Het louter volharden in haar in het verleden ongeloofwaardig bevonden homoseksuele geaardheid, vermag echter geen ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarnaast wordt tevens terecht opgemerkt dat het met geen woord reppen over haar initiële vluchtmotieven, namelijk de beweerde vervolging door de taliban omwille van haar werk als chauffeur van een NGO genaamd SRO, de geloofwaardigheid van verzoekende partij verder ondermijnt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS